

145 ani de la proclamarea Independenței României

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Moșincă
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clăd
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889

ISSN-L 2734 -688

Eufoniile dragostei. Călătorind prin suflete Mihaela CD¹

Cezarina ADAMESCU

Și-ar putea imagina cineva o lume, un tărâm, fără iubire? Cred că în acest caz, acest tărâm ar fi foarte trist, sărac, lipsit, cenușiu, arid, friguros. Dar ce fericire! Dumnezeu a creat iubirea ca să încălzească, să exalte, să confere bucurie, fericire inimii, să-i lege pe oameni cu legături nevăzute, ca apele freatice și să ducă viața mai departe în bune condițiuni, în pace și armonie. Până la urmă, iubirea e o componentă existențială a vieții și fără ea, omenirea n-ar exista. Puțini sunt autorii, însă, care se încumetă să scoată la iveală poezii picturale, ivite din rărunchii inimii înflăcărare de dragoste. Cele două arte, pictura și arta cuvântului se îmbină perfect, împletite în chip fericit, ca să exalte omul. Cine nu pătrunde până la cea mai subtilă nuanță a ființei cuvântului, nu va ști niciodată să-și sprijine aerul de singura stea disponibilă. Steaua speranței și a iubirii. Dar, care poet nu a fost ispitit de exaltația iubirii? Chiar și cei mai pesimiști s-au întrecut în a o proslăvi, ca fiind virtutea teologală așezată în fruntea celor trei virtuți capitale, alături de Credință și Speranță. Așadar, iubirea, mai cu seamă atunci când e bine orânduită, glorifică omul și-i conferă bucurie, entuziasm, încântare, înflăcărare, extaz, însuflețire ființei. Și dacă pictura oferă bucuria ochiului încântat de culori, poezia nu se lasă nici ea mai prejos, conferind auzului și celorlalte simțuri, măreție și simbol.

Poetă de mare sensibilitate, Mihaela CD, prin sintagme de o mare finețe reușește să dezvăluie admirabil, unele din atributele acestui sentiment sublim, reușind să transmită emoția ascunsă în cuvânt, înnobilând pagina dar și sufletul celui însetat de iubire. El va găsi aici similitudini, se va putea regăsi în unele ipostaze și similitudini. Și ce altceva dorește cititorul, decât să se regăsească în cele citite, văzute, auzite? Toate acestea îl țin aproape de cotidian, de ceea ce se numește, îndeobște, Viață, cu toate scăderile

¹Mihaela CD, „Iubește-mă în fiecare anotimp”, (poezii de dragoste), ilustrații pictură Mircea Ruștiuc, Globart Universum, Montreal, Canada, 2021

145 ani de la proclamarea Independenței României

2

și înălțările ei. Dar îl țin și în legătură cu Universul, de care nu se poate rupe și nici sustrage. Însăși Poezia e personificată în multe versuri, pusă în context, alături de Iubire. Și până în cele din urmă, ele sunt echivalente. Iubirea, cea care te face mai înțelept sau, te întoarce la starea dintâi, cea a candorii primare.

Alfabetul iubirii, descifrat de la A la Z conține vocale dar și consoane, din care se pot alcătui, diftongi și triftongi, dar și hiatus-uri. Nu întotdeauna apele curg lin, există și valuri tulburi și furtuni și naufragii. Și de ce nu, Poezia, ca și Iubirea există spre împărtășire, nici una nu există doar pentru sine. Transpuse artistic, ele devin creații, opere. În definitiv, toate acestea nu sunt altceva decât fărâme de sine, vitralii la ferestrele sufletului, care filtrează atât de bine, atât lumina cât și razele fierbinți ale iubirii. Nu e de mirare așadar, că aceste poezii se adresează componentei spirituale a omului, sufletului, alături de dimensiunea lui pământească. În viziunea autoarei, chiar și stelele se însoțesc, două câte două și colindă bolta cerească împreună. Poezia Mihaelei CD – și creațiile artistului plastic Mircea Ruștiuc, se completează în chip armonios, oferind privirii căldura unei imagini grăitoare.

Poeziile au ca sursă de inspirație, desigur, iubirea pentru persoana iubită, dar muza trece dincolo de fericirea conjugală, pământească, spre alte sfere estetice, spre sublimul artei existent în pictura artistului plastic Mircea Ruștiuc, unde sufletul poetei își găsește împlinirea și echivalentul liric. Se pare că aceste două modalități de expresie au menirea de a sensibiliza în egală măsură sufletul, creând acel infinit sufletesc care merită cercetat și pregustat. Și cum altfel, când iubitul este însuși „trupul minții mele”, după cum afirmă autoarea. Poeta creează un cadru romantic, în care își așteaptă iubitul, împreună cu un cor de muze, cântând pe strune de vioară cântecul iubirii, ademenitor și dulce. Ceva înălțător, aproape celest, unde poeta își decantează trăirile pe măsură. Decantând însăși clipa care e fărâma de eternitate.

Iubirea, de a cărei intensitate, se înduioșează însuși cerul înstelat. În ton de romanță, dar sub formă de sonet, autoarea își revarsă nostalgia în „Un trandafir și o vioară”: *„Un trandafir și o vioară/ Plâng de tristețe-n astă seară/ Pe arcuș se dezlănțuie rapsodia/ Și-n gând se desăvârșește parodia...// Un trandafir și o vioară/ Tresar de dor în astă seară/ Implorând luna împărâteasă/ Pe cerul nopții să le fie mireasă...// Un trandafir și o vioară/ Cântă de iubire-n astă seară/ Pe notele parfumate cu simțire/ Cântă de-amor sperând la fericire...// Un trandafir și o vioară/ Cântă plângând... a câta oară?...”*

În poezia „Ești raza mea de soare”, poeta își dezvăluie sentimentele pentru cel ales: *„Tu-mi ești un râu cu apă lină/ Ce mă cuprinzi, mă limpezești/ Cu tine-mi este viața plină/ Și-un templu de extaz clădești// Tu-mi ești a inimii balanță/ Mă liniștești și mă armonizezi/ Ești viața pentru mine, rezonanță/ Ești bucuria câmpurilor verzi// Tu-mi ești o scumpă melodie/ Mi-ești vânt, sărut de primăvară/ Mi-ești aer, piatră... temelie/ Ești raza mea și soarele de vară!”* Cu alte cuvinte, iubirea este sensul de a fi: *„Sensul nostru de a fi/ Se conjugă doar cu doi/ Iară-n versuri de-i dori/ Se conjugă cu-amândoi// Respirăm într-un duet/ Ne-am împerecheat iubirea/ Și-ntr-un dans de menuet/ Ne purtarăm împlinirea// Ne-asortăm în ritmul par/ Visele ni-s doar izbânde/ Când pe bolte ne apar/ Stele în tandemuri blânde”* (Sensul nostru de a fi).

Poeta evocă în „Dragoste profundă”: *„Frumoase-s visele de altădată/ Cu noi mergând pe noul drum/ Tu zvelt fecior și eu firavă fată/ Din tinerețe a rămas doar fum// Cândva voit-au zeei să ne-arate/ Că-n suflet iubirea se oglindește/ Au încercat prin gesturi răsfirate/ Să vadă dragostea de se oprește// Dar dragostea noastră profundă/ Nu-i chip s-o inunde niciun val/ Inimile bat până la ultima undă/ Trăind intens iubirea atemporal”.* Ochiul nesățios al poetei surprinde clipe neasemuite, când lumina sărută întunericul. Și în acest moment magic, totul pare o feerie, într-un tablou mirific: *„O ploaie de atingeri celestine/ Mângâie marea cu al lor oftat/ Se-ndrăgostesc în clipele festine/ Și-apoi se-mping în larg treptat// Se luptă razele să se despartă/ În luciul apei care le-oglindește/ Tunel auriu de licăriri prin artă/ Zeiescul cerului îl consfințește// Și-n dansul repetat și prea confuz/ Uneori se sărută-n depărtare/ Se-atrag și se resping apoi difuz/ În melancolic vals și alintare”* (Apus celestin).

145 ani de la proclamarea Independenței României

3

Dorul cutreieră pretutindeni și se culcușește în suflet, acolo unde își găsește locușor și aprinde focul sacru al iubirii: „Respir clipe regăsite-n amintiri/ Le-nghit flămânzit prin rătăcirii/ Și-adorm în triste-mi zvârcoliri// Visând la-ale tinereții tălmăcirii// Respir dorul care mă cuprinde/ Și-l arunc din sufletu-mi orfan/ Să plece și să uite-a mai aprinde/ Focul ce m-arde-n văpăi diafan.// Respir valul, sorb nemărginirea/ Mă umplu de-al azurului sultan/ Și-ascult imitându-i răstignirea/ Sacadatelor respirații de ocean.” (Respirații sacadate).

Și când poeta se întoarce călătorind pe raze de iubire, „lanțuri de melancolie” o leagă de veștedele amintiri. De multe ori, poeta, plecând de la iubirea singulară, extinde noțiunea la iubire universală, cosmică, iubirea care clădește universul din doruri necuprinse „Din alte lumi ce-s scrise într-o carte” (Vălvătai de neînvins). Astfel, iubind, omul devine stăpân pe univers, stăpân pe întreaga creație. Iubirea conferă această dimensiune creativă. Și nu în zadar. Muza vine îndeobște, la cei care iubesc. Iubirea poate fi, de asemenea, un vals nesfârșit la care participă întreaga creație. Și poeta dorește să intre în acest vals minunat, amețitor: „Valsează-mă”: „Valsează-mă de-acum până în zori/ Și astăzi și mâine și întreaga viață/ Valsează-mă ușor și... dă-mi fiori/ Trezește-mă-n elegantă dimineață// Valsează-mă pe valuri de romane/ Pe clape în arpegii de iubiri și dor/ Valsează-mă pe-a umbrelor balanțe/ În zborul strălucitor și lin de condor// Valsează-mă printre razele de soare/ Ce-ți mângâie adesea chipul răpitor/ Valsează-mă prin ale rouălor boare/ Și prinde-mi în săruturi visul călător”.

Autoarea consideră că iubirea este piatra de temelie pe care se poate construi o zidire trainică: „Și-am strâns în holda bucuriei/ Ani mulți... și vom mai aduna!/ Iubirea pus-am piatra temeliei/ Ce nu se clatină de-i vreme rea” (Iubirea, piatra temeliei). Iar dorința amândurora este: „Să împărțim același paradis!”, în poezia cu același titlu. Ușurința versificării, eufonia, limpezimea mesajului, ritmul, măsura, toate acestea demonstrează un condei exersat, iscusit, o iubire neclintită pentru poezie, pentru ordine, liniște, împăcare, poeta fiind o persoană pozitivă, iubitoare de frumos, de o sensibilitate și candoare aparte, care crede în iubire și o recomandă prin aceste versuri și altora.

Toate aceste poezii sunt culori de cuvinte înmiresmate, pastelate, în diverse nuanțe, care-ți farmecă privirea. Poeziile se țin din culori, albastru, turcoaz, violet, bleumarin. Astfel, trădările sunt în ochii de smarald, rătăcirile sunt verzi iar concertul este de un verde indecis (Trădările verzi). Iubirea conferă durată, statornicie, împlinire, încredere, siguranță în viața cuplului: „Umpluți de fericire”: „Alesul inimii mi-ești rază/ Ce mă alinți printre aluni/ Mi-ești inimă și țel și oază/ Și-n suflet stele îmi aduni.// Respir prin dragostea de tine/ De Noi, cei care am fost odat’/ Și nu mai știu de-i rău ori bine/ Că timpul n-loc, deloc n-a stat// Că-n anii care ne-au trecut / Ne-am copt în fragedă iubire/ Iar timpul ce l-am petrecut/ Umplutu-ne-a de fericire!” Și: „Iubirea, încrederea și credința/ Ne-ncearcă spiritul cutezător/ Ne aleargă alertând conștiința/ Mănată doar de dorul arzător.” (Ale sufletului oaze).

Nu este neglijată nici dimensiunea spirituală, legătura tainică pe care o are poeta cu Divinitatea, cea care o conduce la Lumină: „Și cine-i lângă tine oare/ În clipa aceea de mister/ Cine te-ntoarce pe cărare?/ E Dumnezeu Sfânt din cer” (Cine știe să dezlege). Iubiții sunt învăluiți în același vis: „Visăm amândoi mereu același vis/ Doi partizani ai vremilor nomade/ Doi pământeni viețuind în paradis/ Ce-măpărțesc simțăminte, miliarde// Suntem doi trecători prin univers/ Doi galeși matadori ai vredniciei/ Ce nu lăsăm degeaba timpul șters/ Înscriem slove-n cartea veșniciei” (Matadorii vredniciei).

Se întâmplă ca iubirea să provoace și tristețe: „Tristețea mi-e legănată-n dimineți/ Precum o umbră sângerândă, mută/ Că ne iubeam cât pentru șapte vieți/ Dragostea noastră nu avea vreo cută// Destinul însă dur mi te-a îndepărtat/ Și-am plâns străbătând tot infinitul/ Ca-ntr-un colț de lume-ai fost purtat/ Iubirii noastre-i prevesteam sfârșitul// Și-un trandafir ce-i ofilit în glastră/ Suspina astăzi adâncat de-atâta dor/ Încă-mi șoptește de iubirea noastră/ Și-ar vrea să-nvie-al dragostei fior” (Fiorul dragostei). Tonul este uneori elegiac: „Ușoare umbre violet înmuguresc/ În tinda casei ce-i de durere plină/ Și împletindu-se în corul îngeresc/ Ți-aduc speranțe și pacea divină// Căci te-ai certat aprig cu fericirea/ Și-ai fost rapid osândită la tristețe/ Dar s-a trezit din somn iară iubirea/ Murmurând

145 ani de la proclamarea Independenței României

cântecul de frumusețe// Și-n glastra ta cu vise înmiresmate/ Ușoare umbre violet înmuguresc/ Animând petalele iubirii parfumate/ Iar bobocii bucuriei tale înfloresc!"

4

Și tot în ecou de romanță este și poezia: „Pe strada ta”: „Trecut-am azi pe strada ta/ Și-acolo înfloreau cireși/ Și-n fața casei mai cântă/ Romanța pașilor tăi deși// O frunză mi-a atins obrazul/ Și-am tresărit oftând ușor/ În treacăt am zărit pervazul/ Unde-apăreai cu-atâta dor// Aerul proaspăt înmiresmat/ Pe buze fin sărut îmi repeta/ În gând o clipă te-am chemat/ Când am trecut pe strada ta”. Ca orice femeie, poeta a țesut, încă din copilărie, „maramă de vise”, în care se vedea alături de iubit: „Maramă de vise”: „Împletind o maramă de vise/ Ne pierdem ușor în dulce sărut/ Și-n slovele ce-s încă nescrise/ Ne-alunecă timpul ce-a dispărut// Secunde se-neacă-n iubire/ Valsându-i magistralului trecut/ Și-n țesutele clipe-n vestire/ Plăti-vor dragostei măreț tribut// Se-ncumetă greu să mai strănute/ Oftând după timpul dus nevăzut/ Revin momente... aprig durute/ Ce-apar iar și dispar neprevăzut// Bolta cerne licurici de stele/ Și se aude-n vis un „Te ador”/ Se-ngână fin visele-ntre ele/ Țesând marama viselor de dor!” Un El și o Ea alergând pe “Aleile iubirii”, ținându-se de mână, hrănind speranțele flămânde, luându-se la întrecere cu Viața. Fiecare cuplu de îndrăgostiți se dorește unic. Și chiar este, cu toate specificitățile lor. Și acest lucru, pentru că însăși dragostea e unică, niciodată la fel, reînnoită, trainică, neasemuită.

La fel cum artiștii pictează după natură, se poate întâmpla ca și poezii să creeze după aceeași natură, inspirați de un tablou frumos, de o operă de artă sau pur și simplu de viața care-și trimite mesagerii divini să le arate cât de frumoasă este. Harul e gratuit și circulă neobosit, pe unde omul nici nu gândește. Iar unde poposește, devine boboc de floare, așteptând înflorirea și rodul. Iubirea ce adeseori conduce protagoniștii la altar, într-o frumoasă ceremonie: „Raze de iubire”: „Iubirea-ntipărită în priviri/ Răzbate luminând orașul/ Sclipind ale dragostei slăviri/ Către altar găsesc făgașul// Acolo o frumoasă mireasă/ Întâlni-va pe al său iubit/ Gătită-i ca o-mpărăteasă/ Și inima-i dansează grăbit// Mirele său, un falnic stejar/ Se-apropie și-o ia de mână/ Iubirea sa-i aduce-n dar/ Și o privește ca pe-o zână// Și coboară în sfântul lăcaș/ O preasfântă binecuvântare/ Ce luminează întregul oraș/ Cu razele-i de iubire mare!”

Și nu numai iubirea din tinerețe, dar și cea din amurg, care s-a copt îndestul, ca să poată să-și reverse amintirile, „Prin licăriri de stele îngerești”: „Ne plânge simfonia toamnei în priviri/ Și-n suflet ne șoptește o romanță.../ Suntem aceiași,... cei din amintiri/ Ce suspinam prin cioburi de speranță...” (Cioburi de speranță).

Iubirea cere dăruire totală, altruism, devotament, mai întâi pentru a-l face fericit pe celălalt și apoi pe sine: „M-aș face-un porumbel în zbor/ Să-ți aduc liniștea și fericirea/ M-aș face-un fulgușor pe-un nor/ Să-ți picur în torente împlinirea// M-aș face vânt de primăvară/ Să-ți spulber negre întristări/ M-aș face o strună de vioară/ Să-ți murmur vesele cântări// M-aș face râu de apă lină/ Să curg în cascade pline de dor/ M-aș face ziuă și ți-aș fi lumină/ Orice m-aș face... ca să-ți fiu de ajutor!” (Să-ți fiu de ajutor).

Versurile din această carte, ca și din celelalte ale aceleiași autoare, sunt autografele care pecetluiesc iubirea statornică și adevărată. Ceea ce nu e puțin, dimpotrivă.

Articol apărut și în Revista Bumerang, 5 decembrie 2021